

Arrest

nr. 79 552 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris van 12 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 13 mei 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag.

Op 28 september 2011 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 71 807 van de Raad van 13 december 2011 werd het beroep van verzoekster verworpen en werden haar opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 4 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2012 nam de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7, alinea 2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM *juncto* de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging.

Verzoekster stelt dat zij de Macedonische nationaliteit heeft en dat haar asielaanvraag werd afgewezen omdat zij zich baseerde op de verklaringen van haar echtgenoot wiens asielaanvraag eveneens werd geweigerd. Verzoekster poneert dat er op geen enkel ogenblik een onderzoek werd gevoerd naar de situatie in Macedonië in het geval van een verplichte terugkeer naar Macedonië. Zij stelt dat ze herhaaldelijk heeft aangegeven dat ze levensbedreigende aandoeningen heeft door hart-, suiker- en ademhalingsproblemen. Aldus is verzoekster van oordeel dat de verwerende partij diende te onderzoeken of zij over de nodige verzorging in Macedonië kon beschikken. Voorts verwijst verzoekster naar artikel 19 van het Handvest dat een verbod tot uitwijzing inhoudt. Verzoekster meent dat de verwerende partij diende te motiveren waarom dit niet op haar van toepassing zou zijn. Tot slot stelt verzoekster dat artikel 7 geen gebonden bevoegdheid omvat. Om de voormelde redenen acht verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden en aangezien de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd, heeft zij zich niet ten gronde kunnen verdedigen, hetgeen volgens haar een schending van de rechten van verdediging uitmaakt.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook verwezen naar de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen, met name dat aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in beroep werden geweigerd, dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn en dat haar regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekster van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat haar zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Evenmin betwist verzoekster dat haar regelmatig verblijf is verstreken.

Verzoekster lijkt aan te geven dat de verwerende partij echter niet verplicht was om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Op dit punt kan verzoekster worden gevolgd. Artikel 7 van de vreemdelingenwet omvat geen gebonden bevoegdheid.

Aldus dient te worden onderzocht of het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om haar een bevel te verlenen.

Dienaangaande verwijst verzoekster eerst naar de situatie in Macedonië of beter, meent zij dat de verwerende partij de situatie in Macedonië had dienen te onderzoeken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat huidig bevel verzoekster niet verplicht om naar Macedonië te gaan. Zoals verzoekster aangeeft, werd haar asielaanvraag afgewezen omdat zij zich steunde op de verklaringen van haar echtgenoot wiens asielaanvraag eveneens werd afgewezen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor haar komst naar België samen met haar echtgenoot al 14 jaar in Servië woonde. Ondanks haar Macedonische nationaliteit, was verzoekster aldus in Servië gevestigd.

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verwerende partij die verzoekster geenszins verplicht om naar Macedonië te gaan, de situatie in Macedonië zou moeten onderzoeken. In zoverre verzoekster verwijst naar haar medische problematiek en zij stelt dat de bestreden beslissing had dienen te onderzoeken of deze medische problemen in Macedonië konden worden behandeld, volstaat het opnieuw te verwijzen naar het gegeven dat verzoekster geenszins verplicht wordt om naar Macedonië te gaan. Uit de verklaringen van verzoekster ten tijde van haar asielrelaas blijkt dat zij voor haar vertrek naar België van 1999 tot 2 à 3 maanden voor haar vertrek elke 2 à 3 maanden op consultatie ging bij een arts. Aldus heeft verzoekster zelf aangegeven dat haar medische problemen in Servië kunnen worden opgevolgd. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 4 en 19 van het voormelde Handvest, welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM, aannemelijk.

De Raad is van mening dat de verwerende partij de concrete omstandigheden van verzoekster in rekening genomen heeft bij de beoordeling, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643.). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU